

BŮH

Všechno je Bůh

Vybráno ze Satsangů 23.2.2005 a 10.2.2003

Óm Šrī Paramátmane Namaha

Vnímat Boha ve všem kolem sebe a uvědomovat si, že neexistuje nic jiného než Bůh, je stav, který přichází až na konci duchovní cesty. Každá duše musí projít určitými vývojovými stadii. Už jenom tomuto tématu mentálně porozumět nějakou dobu trvá. Zážitek přichází až nakonec. Stav, že vše vnímáme jako Boha, nastává až poté, co zaniká ego. Konečné dosažení nemůže nastat, dokud máme ego a osobnost. Jak uvádí Pán v Bhagavadgítě, dochází k tomu až po mnoha životech vývoje.

Bhagavadgíta, kapitola 7, verš 19:

„V tomto opravdu posledním ze všech zrození osvícená duše uctívá Mne, a tak realizuje, že toto všechno je Bůh. Taková velká duše je velmi vzácná.“

Ke stavu, kdy je pro člověka všechno Bohem, dochází dokonce až po osvícení. I Pán říká, že taková velká duše se objeví jen velmi vzácně. Díky Jeho Milosti se to může odehrát kdykoli, ale Pán říká, že se to stává velmi zřídka. Když tato vzácná duše dospěje do stavu, kdy je pro ni všechno jen Bůh, potom on či ona nejsou od Boha odděleni. V opravdu posledním ze všech zrození pro tuto vzácnou duši existuje jen Bůh.

Tento stav je vyvrcholením celé duchovní cesty. Je tím posledním. V lidském životě již nemůže nastat nic vyššího.

Předchází tomu tak mnoho zrození! Nejprve se rodíme jako všechna možná zvířata. V hinduistické tradici se mluví o osmi stech čtyřiceti zrozeních. Nespočetně mnoho životů! Postupně se v nás rozvíjí vědomí. Například hmyz má méně vědomí než ptáci. Opice má více vědomí než osel. Je to právě více vědomí, které způsobuje, že se opice nezastaví a stále někde poskakuje. Osel je plný tamasu a stěží se pohne. Až když ho popoženeme ranou.

Po mnoha životech přijde čas, kdy dostává duše formu lidského těla. I v lidském těle proběhne mnoho životů. Lidé jsou nejprve tamasičtí, radžasičtí... Kdo ví, kolik životů uplyne. Teprve po obrovském vytríbení a pročištění, když dojde k vysokému vývoji a rozšíření vědomí, nastává čas, o němž mluví Pán. „V tomto opravdu posledním ze všech zrození...“ Jednou musí přijít poslední zrození.

„...osvícená duše uctívá Mne...“ V tomto verši je dán popis člověka, který jde ještě dále za osvícení. V osvícení dochází k osvobození. Člověk je volný, jsou zpřetrhána všechna vnitřní pouta. Mnoho duší se raději po osvobození rozplyne v Pravdě. V nekonečném Božím Uspořádání, známém jako Líla, Božská Hra, však Bůh učiní některé osvícené lidi nástroji své práce, své Líly. Dá jim svou nekonečnou Lásku, soucítění a oddanost. V těchto duších vyvstane prohlédnutí: „Ó, tohle všechno není

nic jiného než Bůh!“ Těmto lidem se stane, že realizují nejen osvobození své duše od všech pout, ale docházejí také ke zjištění, že neexistuje nic jiného kromě Božství. Všude. Když člověk nenalézá nic jiného než Boha, pak nezbyvá než tančit a v největší Blaženosti oslavovat.

Zajímavé je, že i když je Bůh tak snadno dostupný, nalézt takovou duši je velmi vzácné. Proč je tak vzácné najít takového člověka a jak ho hledat? Kde se s takovými lidmi setkat? Snad v jeskyni v Himalájích, snad v nějakém obyčejném domě. Snad v šafránových šatech, s vousy a s dalšími atributy, které tady v Indii můžete vidět. Možná i v kravatě? Kdo ví. Neexistují žádné vnější znaky pro takového člověka. Může být kdekoli.

„...uctívá Mne, a tak realizuje, že toto všechno je Bůh...“ Uctívá Mne, a tak si uvědomuje, že tohle všechno je Bůh. Znamená to, že uctívá celou Přírodu jako Boha. Má lásku ke všemu. Nakonec nezbyvá už nic jiného než Láska. Vše je Láska, protože on nevidí nic, co by bylo odděleno od jeho vlastního Já. Zažívá totožnost svého vlastního Já s nekonečným Já. Jsou pro něj jedním. Všude je nekonečné Vědomí.

Kdysi žil jeden světec tohoto druhu. Nikdy nevíte, kde se s takovou duší můžete setkat. Jak putoval z místa na místo, procházel zrovna oblastí s obdělávanými políčky. Potřeboval si odskočit, a tak si přidřepel na kraji jednoho pole. V Indii je zvykem vykonávat potřebu spíše v dřepu než vestoje. Nedaleko seděl u své chatrče majitel pole. Všiml si, že do jeho pole vstoupil nějaký muž a sedí tam. Pomyslel si, že musí jít o zloděje, který ho okrádá o jeho rajčata nebo jinou úrodu. Vesničan se potichu přiblížil ke světci a uhodil ho klackem přes ramena, protože byl přesvědčený, že jde o zloděje.

Přírodní zákony platí pro všechny, i pro seberealizované světce. I jejich tělo zůstává tělem. Světec pocítil bolest rány a ohlédl se: „Ó, Ty jsi mě udeřil. Děkuji.“ Vesničan teprve nyní podle šatů a znamení na čele pochopil, že uhodil světce. Začal se omlouvat, že netušil, že nejde o zloděje. Světec jen odpovídal, že se nic nestalo. Protože šlo o staršího člověka a vesničan viděl, že rána byla velmi bolestivá, začal světci ramena masírovat. Světec na to reagoval slovy: „Nejprve jsi mi dal ránu klackem. Děkuji Ti. Nyní mě masíruješ. Děkuji.“

Protože to byla ale pořádná rána a vypadalo to i na zlomeninu, rozhodl se vesničan zavést světce do nemocnice. Doktor ho prohlédl, potvrdil zlomeninu a začal ji ošetřovat. Svátý to komentoval slovy: „Ó, Ty mi dáváš obvaz. Děkuji. Stále měníš role. Jednou mě uhodíš klackem, potom mě zase masíruješ a nyní mi dáváš injekci. Děkuji Ti za všechno.“ Doktor se bránil, že ho nikdy neuhodil.

Do místnosti vstoupila sestra, aby podala pacientovi nějaké léky a sklenici mléka. Světec se na ni obrátil: „Nejprve jsem od Tebe dostal na poli ránu klackem, potom masáž, injekci a nakonec mi přinášíš sklenici teplého mléka. Stále měníš role.“ Sestra se také obhajovala, že ho nikdy klackem neuhodila: „Co to říkáte? To přece není pravda. Na žádném poli jsem nebyla.“

„Já vím, Ty prostě měníš podoby,“ řekl si pro sebe světec.

Později jim někdo, kdo světce znal, vysvětlil, že je duchovně realizovaný a má svůj způsob rozmlouvání s Bohem.

Protože však šlo o vážnou zlomeninu a záležitost byla trochu podezřelá, informovali o případu policii. Policisté se obrátili na světce, aby jim sdělil, kdo ho uhodil a oni mohli pachatele dopadnout. Světec odpověděl: „Tak Ty jsi ke mně nyní přišel převlečený za policistu? Nejprve jsi mě na poli udeřil klackem...“

Policista se začal okamžitě bránit: „Nikdy jsem vás klackem neuhodil! Co to říkáte? Přišli jsme za vámi, abychom získali vaše svědectví a mohli zatknout a potrestat pachatele, který vás uhodil.“

Světéc na to odpověděl rozhodným způsobem: „Nechci, aby byl kdokoli potrestán. Jsem šťastný. Moje štěstí se nezměnilo, když jsi mě uhodil klackem. Stejně tak jsem byl šťastný, když jsi mě masíroval a odvezl mě do nemocnice. Děkuji za všechnu péči. Na nic si nestěžuji. Jak bych si mohl stěžovat na svého Milovaného? To On mě na poli uhodil, to On mi potom dával masáž a odvezl mě do nemocnice. Byl to můj Milovaný, kdo mě ošetřil a dal mi injekci a nyní ke mně přichází v policejní uniformě. Nemám si na co stěžovat.“

Policistům nezbývalo než poděkovat.

Tak se věci odehrávají, když se všechno stává Jedním.

Kde jinde bychom mohli popsany vzácný stav zřetelněji spatřit než u Krista? Možná v první chvíli, když byl přibit na kříž, zapochyboval. Okamžitě však řekl: „Děj se vůle Tvá.“ Jako by řekl: „Pane, jsi ve všem.“ Proto se mu klaníme. Nestěžoval si. Kdo ho ukřižoval? Ti, kterým celý svůj život tolik pomáhal. Na všechny strany rozdával svůj soucit a lásku.

Vnímat ve všem Boha je ten nejvyšší stav. Proto také Pán v uvedeném verši velmi jednoznačně říká, že k tomu dochází až v posledním ze všech zrození. Potom už žádné další zrození nenásleduje.

„V tomto opravdu posledním ze všech zrození osvícená duše uctívá Mne, a tak realizuje, že toto všechno je Bůh. Taková veliká duše je velmi vzácná.“

Nakonec nezůstává nic jiného než uctívání Boha, který je všude.

.....